

amitjen Flindt.

Fortælling
af
D. J. A. Brøns.

(Forts. fra fort. No.)

vare Hr. Bondejens Sygeplejer; var nu ikke saa synderlig vanfælgt, daes Beslægtigelse bestod mest i at have ham Almuerne og Beregningerne af Domandsblade om Mælfelernes Besende, Torvemøjers og Græsmarkers handling ova., eller Augmarken maatte gøges for at finde Ax til Patienten, da just var i den Tid den blomstrede, maatte altsaa bringe den gamle ham, der, som Selvherster, regjerede i Mollen, Paalag om, at Grynenes Brøvinden maatte være af prima ri, thi i Husholdningssager var den Dame ikke at spøge med, og Abras, der gører betjente sig af bibelske, naar det blot var ham muligt, lod Husbund hilse, at Grynen skulde e lige saa sjonne som Orkenens Anna.

Hr. Bondejens og hans Hustru vare et par, der med den Lyst og Ivær, som overnemmelig føle i de yngre Aar, arbedte sig frem til en vis Velstand, idet altid med en hjertelig Hymghed takte det naadige Forsyn for den Besighe, som blev en frugt af deres trofaste immenholt og Arbejdshed. Det derfor ogsaa saa naturelt, at de gaadtil for Omegnens Belgjørere Smaajolks Hjælpere, og kneb det for Familiefader, kom han aldrig tommed fra hans Mølle, selv om Udgåen til Betaling for det leverede Korn var aldrig saa tvivlsomme.

Naturligvis læste ogsaa Hr. Bondejens mesternes Utaknemlighed at hænde; da naar han saa beklagede sig derover sin Kone, sagde hun hjærtigt til ham: "dette minde os om, at vi vistnok ere den hære Gud utaknemlighede for hans store Belgjøringer imod os, desvagt bliver han ved at hjælpe dem." Dette hjælp altid paa hendes and, og naar ja! Styldneren kom og gode Ord og endnu bedre Øster, ja saa ful til ham etter Roget i sin Øste. De havde begge været fattige Børn, dae havde ogsaa begge To havt denke, at deres trofaste og kriselige Hjælpe stedte havde fogt at lede Børnenes erster saaledes, at de, trods den unge der, hvori de vare nedsagede til at komme ud mellem Fremmede, altid havde res Barnero som Støtteslo, naar hælnerne traadte dem inde.

Det var der, fun for saadan Sjæle saaælge Duit, — om jeg maa bruge te Udryk — der omgav disse elselige sinner, hvilket lod Ida Bagger smage i reneste Glæde, naar hendes Beninde, er alt Dagverk var endt, siddende sin Mands Leje, enten forelaaet et stykke af den hellige Skrifte eller af en den gudelig Bog, eller ved at døve deres Forhaabninger, og hun sluttede da stede til dem i Lov og Pris til m, der vaagde over dem Alle.

Der var saaledes hengaaet en fjorten ages Tid, i hvilken Hr. Bondejens findende daglig blev bedre, saa at sin Sygeplejers Nærvarsel hos ham var nødvendig af sig, og vi den smut Sommermorgen den unge, isort en farvelig, men yderst tærlig Morgendragt, siddende ude i Haven, rigt bestægtet med et Haandarbejde, at se op fra dette et Øjeblik blev Bagger opmærksom paa sin Beninde, malede hen til hende, hvorfor hun hørte sig og gik fra Bondejens imøde, da hun saa Ida, smilende udbrød: "Du maa virkelig straks tilfredsstille i Nygjerrighed, hære Ida, og for alle mig, hvor naar Du har gjort Prostetær Flindts personlige Befjendtslab, i saa vidt jeg vidste, hjænde Du kun og hans uhyggelige hustige Forhold de Samtaler, hvori jeg gjordt Dig hjænde med ham og Egnens Familiær." Jeg hjænde i Sandhed ikke det Mindst til Hr. Flindt, uden for saa vidt hvad du selv har fortalt mig om ham."

"Ja, da kom dog virkelig Hr. Flindt bende hertil for lidt siden og bad om at maatte komme til at tale med Hr. Bagger under fire Øjne. Under fire time siger jeg Dig. Men hør, der falder mig Roget ind. Har Du ikke, fortæl Du kom hertil, sogn en Husbestyrer-Øpblads?"

"Nej, af den simple Grund, at jeg ikke er paatage mig en saadan."

"Nu, det er vel ikke verd vi lade vor. Nabo ventte længer. Vil Du blive her i Havestuen?" — til hvilket Værelse egge Damerne havde begivet sig — "saal jeg bede ham træde herind, thi han er opholdt sig inde hos mit Mand siden en kom, og Du og han kunne da i dygtige Hemmelighed forhandle om det, da han at meddele Dig."

"Jeg har kun den Ven til Dig, hære Sjælmine, at Du ledsgør Hr. Flindt

herind, thi da der sikkert maa finde en Besigtelse Sieb og denne straks bliver opklaret, naar han ser mig — thi jeg bider mig ind, at han anser mig for en helt Anden —, saa var det behageligt, om Du var nærværende."

Hr. Flindt maa imidlertid gjettagende have yret sit Ønske om at tale med Hr. Bagger, thi umiddelbart efterat Hr. Bondejens havde forladt hende i Havestuen, hørte hun Fødtin i det tilstødende Værelse og en Herre traadte nu ind, i hvem hun, til sin største Overraskelse, gjenkjende den tauze Medregnende, om hun end den Gang flagtigt havde set ham. Han kunde ikke undertrykke et Smil ved at se den unge Piges Hjælpe; han anede den Gang ikke, at det forædreske Blod, som farvede hendes Kinder, blev sat i Bevogtelse af en dybere Grund end hans Nærvarsel. Efterat de sædvanlige Hjælperne vare udverlede, bad Hr. Flindt hende paa det mest Forekommende undskyde sin Opsorrel i Wag-

"Denne Hr. Schouw var dog et forsødeligt Menneske; han vilde bestemt have gjort mig fortvilet med sin uendelige Snak."

"Som De dog alligevel ikke kunde fulle Deres Øren for," bemærkede Ida med et Smil.

"Hjælkommen rigtigt, Hr. Bagger; men saa blev jeg dog svært for at svare, hvilket var en stor Fordel, og jeg maa tilstaa, at jeg var saa ondskabsfuld at more mig over, hvorledes De forgjæves sogte at afsynde ham. Men Net derom! Tillad mig at sige Dem Grunden til, at jeg ulykkelige Dem med min Nærvarsel i denne Stund. Jeg forudsigter, at De hjænde mine huslige Forhold, for saa vidt Fremmede tunne hende dem; i modstil Tilsælde vil Hr. Bondejens, der er en meget forstandig Kone, vere den, der bedst kan sætte Dem ind i disse. Saal meget er imidlertid forneden at sige Dem, at der ulykkelige Forhold mellem mig og Hr. Flindt nødvendiggjør, at den indre Vestpæle af mit Hus maa overdragtes en Dame, der naturlig kan indtage Bærtindens Plads, enten naar jeg ser en Gjæst hos mig eller ved den daglige Maaltider, ligesom ogsaa sorge for, at Alt er komfortabelt i enhver Hjemmeside. I mange Aar havde jeg en albre, agtværdig Pige, som med Indsigt og Erfaring foreslod denns Gjerning; men siden har jeg været højst uheldig og ulykkelig ved overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Nej, nej, lad det hellere blive ved den første Bestemmelse, thi derom De saa, hvad jeg vil sætte Pris paa, gaar ind paa mit Forlag, vil jeg ikke have saa lidet at tale med Dem om, forinden De kommer i mit Hus, saa vil De langt bedre finde sig tilrette i samme. Bestemmer De Dem imidlertid til det Modsatte — naa, saa gør jeg alligevel en skrue til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

"Jeg kan lige saa godt imorgon som overmorgen give et bestemt Svar," sagde Ida smilende, "og derom det altid er Hr. Flindt begejstret at tage hertil imorgon — men det er sandt, jeg kan jo ogsaa skrive til Dem for ikke at ulykkelige Dem."

Raadighed — undskyld, Hr. Bagger, men De ser saa vist paa mig?"

"Tag det ikke ilde op, Hr. Flindt," stammede Ida og blev blodrød; — "men jeg hænder — der vil sige, jeg har for nogle Aar siden truffet sammen med en Herre, som jeg synes havde meget tilfælles med Dem, og dette faldt mig just ind; jeg beder Dem derfor undskyde, om jeg —"

"Tor jeg spørge, hvem det var," afbrøb han hende studsende, idet en meget sigende Rynke viste sig paa hans smukke Pande, der ikke undgik Idas Ømmer somheds og som forvirred hende endnu mere.

"O Gud, det er flere Aar siden han forlod sit Ønske om at tale med Hr. Bagger, thi umiddelbart efterat Hr. Bondejens havde forladt hende i Havestuen, hørte hun Fødtin i det tilstødende

Værelse og en Herre traadte nu ind, i hvem hun, til sin største Overraskelse, gjenkjende den tauze Medregnende, om han end den Gang flagtigt havde set ham.

"Tor jeg spørge, hvem det var," afbrøb han hende studsende, idet en meget sigende Rynke viste sig paa hans smukke Pande, der ikke undgik Idas Ømmer somheds og som forvirred hende endnu mere.

"Hvad Deres Forlag angaaer, saa tæker jeg Dem ret meget derfor; men som De selv foreløp mig, vil jeg imidlertid have min Beninde og hendes Mand raade mig.

"Mene de, at jeg er istrandt i et udviste

Landet til at tage ind i mit

Hus, saa ønsker jeg helst, at De ved

Samme tid at tage ind i mit

Hus.

"Hvad De vore saa god at sige mig?

"Det, som jeg især legger Vægt paa,

er Deres Forhold overfor Hr. Flindt,

og det er i saa Hjemmede med bestemte

Ønske — disse sidste Ord blev udtaale

paa en saadan Maade, at Ida maatte

opfatte dem som en Befaling,

— at De i intet som helst Tilsælde betragter hende

som Husbets Frue, men som en Fremmed,

De naturligvis skylder den Agtelse, som

Enhver, der kommer i mit Hus, kan

gøre Fordring paa, og ligesom bestemt

maa jeg udtaale mit Ønske om, at De undgaaer at tage ind i mit

Hus.

"Hvad er dog dette," sagde hun til sig

selv, "kun Alderen gjør Forstjel, ellers er Gang, Holdning, Stemme og tidsd

er ved at tage ind i mit Hus.

"Hvad er dog dette," sagde hun til sig

selv, "kun Alderen gjør Forstjel, ellers er Gang, Holdning, Stemme og tidsd

er ved at tage ind i mit Hus.

"Hvad er dog dette," sagde hun til sig

selv, "kun Alderen gjør Forstjel, ellers er Gang, Holdning, Stemme og tidsd

er ved at tage ind i mit Hus.

"Hvad er